

φήσουν. Ἡ «Πρόνοια» εἶχε μόνιμον συντάκτην τὸν Δ. Ζιώγαν, τὸν εὐσταθέστατον Ρουμελιώτη, πού τὸ ξανθὸ μουστάκι του δὲν ἔννοοῦσε ν' ἀσπρίση. Ἡ «Φωνὴ τοῦ Πειραιῶς» προσελάμβανεν ὅλους πού ἤθελαν νὰ γράφουν ἀμισθί. Ἐκεῖ ἐφηρμόζετο τὸ λαϊκὸν λόγιον, περὶ τοῦ εἰς ποίου κεφαλὴν μαθαίνουν τέχνη οἱ μπαρμπέρηδες. Θὰ εὑρίσκε θησαυροὺς ἀπὸ μαργαριτάρια ὅποιος θ' ἀπεφάσιζε νὰ διαβάσῃ τὶς ἐφημερίδες ἐκεῖνες καί, πρὸ πάντων, τὸν «Φιγκαρώ». Ἡ «Σφαῖρα» εἶχε τὸν ἀείμνηστον Ἰωάννην Καλοσύτην ἀρθρογράφον καί συντάκτα πού ἐδούλεψαν εὐδοκίμως καί εἰς τὸν Ἀθηναϊκὸν τύπον. Κοντὰ εἰς ὅλους αὐτοὺς ὁ Γ. Κριτῆς ἐξέδιδε τὴν «Ἀναγέννησιν», μὲ συντάκτην τὸν Σταμάτη Ράπτη καί ἄλλους, ἀλλὰ τὴν διέκοψε κατόπιν κι' ἐξέδωκε τὸν «Χρονογράφον» πού ἐκδίδεται καί τώρα μὲ διευθυντὴν τὸν Γ. Χαρθαλιᾶν, πού μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γ. Κριτῆ τὴν ἀνέλαθε μὲ τὸν Ἄγγελον Σούλη, τὸν νέον, τὸν ἀγαπητὸν, τὸν δυνατὸν αὐτὸν ἄνθρωπο μὲ τὴ δυνατὴ πέννα καί μὲ τὶς θαυθεῖες γνώσεις πού ἐχάθηκε γρήγορα. Καί τώρα τὴν διευθύνει ὁ Χαρθαλιᾶς.

* * *

Ὁ Ἀθηναϊκὸς τύπος εἶχε στὸν Πειραιᾶ τοὺς ἀνταποκριτὰς του, πού εἶχον ὡς γραφεῖον τὸ καφεενδάκι τοῦ Σκενδέρμπε. Ἐκεῖ συνεκεντρώνοντο τὰ πιὸ παλιὰ χρόνια ὁ Τηλέμαχος Γεωργιάδης τῶν «Καιρῶν» τοῦ Κανελλίδη, πού ἦταν ναυτοδιδάσκαλος καί δημοσιογράφος, μὲ ἡμίψηλο χειμῶνα καί καλοκαίρι καί διεκρίνετο διὰ τὴν ὀρμητικότητά του καί διὰ τὴν ἀπειλήν του διὰ κάθε ζήτημα ὅτι ἂν δὲν διορθωθῆ θὰ ἐπανέλθῃ... δριμύτερος. Εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν» ἔστειλε ἀνταποκρίσεις ὁ Γ. Μαραγκόπουλος, εἰς τὸ «Σκρίπ» ὁ Σ. Καρατζᾶς καί ὁ Π. Μαμακίδης, εἰς τὸν «Θόρυβον» τοῦ Ρίσθη ὁ Π. Σεφερλῆς πού διεκρίνετο κυρίως εἰς τὰ ἀθάνατα «Ἡτιστεγέδικα» τῆς ἐφημερίδος ἐκεῖνης, εἰς τὸ «Ἄστυ» ὁ Χατζηδάκης. Μέσα εἰς τὸν κύκλον τῶν ἀνταποκριτῶν ἦταν κι' ὁ Σταμάτης Ράπτης, ὁ Γ. Κριτῆς, ὁ Γ. Θεοφιλόπουλος, ὁ Κ. Μενελικίδης, πού ἐνόησε στὸ «Ἐμπρὸς» καί ἄλλοι, πού ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισίν των καί ἔφυγαν ἀπὸ τὸν κύκλον αὐτὸν ἀρκετέρα, ὅπως ὁ Παναγ. Παρασκευόπουλος, πού ἔγινε πρόξενος καί ἀπέθανε στὴν Ἀμερικὴ, ὁ Δημήτριος Σούγκρας πού ἔγραφε στὴν «Ἀκρόπολι» καί ἠκολούθησε τὸ δικηγορικὸν στάδιον καί ἄλλοι.

Κοντὰ ὅμως εἰς τὸν κύκλον τῶν παλαιῶν ἀνταποκριτῶν, τῶν μόνιμων δηλαδὴ δημοσιογράφων καί τῶν ἐρασιτεχνῶν πού ἦλθαν κι' ἔφυγαν, εἶχε ἀρχίσει ὁ καταρτισμὸς τοῦ νέου κύκλου, πού ἤρχισε νὰ πιάνη μιὰ ἄκρη στὸ τραπέζι τοῦ Σκενδέρμπε καί σιγά-σιγά νὰ παίρῃ τὴ θέσιν τῶν παλιῶν.

Ὁ Καστριώτης, πού παρηκολούθει μὲ ἰδιαίτερον στοργὴν τοὺς συντάκτες, παρείχεν ἐκτὸς τοῦ καφέ καί τῆς στέγης καί τὰ χαρτοφάκελλα γιὰ τὰς ἀνταποκρίσεις. Τὰ θράδουα, τὴν ὥρα τῆς συγκεντρώσεως, ἐφρόντιζε νὰ ἔχῃ δειπνήσει τὸ λιτὸν δεῖπνόν του, συνηθέστατα παξιμάδι θρεγμένο, ἐπειδὴ δὲν εἶχε δόντια, μὲ τυρί, διὰ νὰ εἶνε ἐλεύθερος νὰ ὑπηρετῇ τοὺς δημοσιογράφους. Ἡ στάσις του πρὸς τοὺς συντάκτες ἔδειχνε ἕναν βαθύ σεβασμὸν, ἀλλὰ καί ὑπερφάνειαν, διότι εἰς τὸ καφενεῖον του ἐστέγαζε τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ τύπου. Γιὰ κάθε ἀνταποκριτὴν εἶχε διαθέσει ἕνα φάκελλον, δηλαδὴ μίαν μεγάλην σακκούλαν τουμπεκιοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε γράψει τὸ ὄνομα τῆς ἐφημερίδος καί πού ἔπαιρνε χαρτί, φάκελλους, σημειώσεις τοῦ συντάκτου. Ὁ φάκελλος αὐτὸς μετεπιβάλλετο εἰς τὸν ἐκάστοτε ἀνταποκριτὴν κάθε ἐφημερίδος μὲ πολλὴν ἐπισημότητα ἐκ μέρους τοῦ καφετζῆ, πού ἔμοιαζε μὲ ἱεροτελεσίαν.

Ὅταν εἰσηλθὸν εἰς τὸ καφενεῖον μὲ τὸ διαπιστευτήριον τοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ «Σκρίπ» μὲ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Κουσουλάκου καί μὲ τὴν σφραγίδα τῆς ἐφημερίδος, τὸν Μάρτιον τοῦ 1901, ὁ Σκενδέρμπε εἶχε μετοικήσει εἰς τὴν διασταύρωσιν Τσαμαδοῦ καί Κολοκοτρώνη, ὅπου καί ἔδουσε. Ὁ Καστριώτης μὲ παρέδωκε, μασουλῶντας τὸ θρεγμένο παξιμάδι του, τὴν σακκούλα τοῦ τουμπεκιοῦ μὲ τὴν ἐπιγραφήν «Σκρίπ» καί γιὰ τὰ καλορροϊζικὰ μ' ἐκέρασε εἰς τὸ διπλάνο ταβερνεῖον τοῦ Μανώλη τοῦ Μαγεράκου, πού ἔλεγε ὅτι εἶνε χοντρός ἀλλὰ πολὺ εὐγενής, τὸ σχετικὸν ἑκατοσταράκι. Τοῦ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ τοῦ τὸ ἀποδώσῃ μὲ τὸν πρῶτον μισθὸν μου, ὁ ὁποῖος ἦτο τεσσαράκοντα δραχμαί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια. ΑΓ. Α. ΚΟΣΜΗΣ

ΜΙΑ ΓΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ;...

(Τί ἀπαντοῦν ἡ δεσποινίδες)

Ἡ δις «ΕΠΑΡΧΙΩΤΟΠΟΥΛΑ» (Ταῦγετος) θεωρεῖ ὡς ἰδανικὸν σύζυγον τὸν ἄντρα πού θὰ περιβάλλῃ τὴ γυναῖκα του μὲ ἀληθινὴ ἀγάπη καί ἀφοσίωσι, πού θὰ ἔχῃ εὐγενικὴ καί καλὴ καρδιά καί πού θὰ ἀγωνισθῆ τὸν τίμιον ἀγῶνα τῆς ζωῆς, γιὰ νὰ ζήσῃ μαζύ της εὐτυχισμένος. Ἐχει ὅμως τὴ γνώμη ὅτι τέτοιοι ἰδανικοὶ σύζυγοι δὲν ὑπάρχουν σήμερα, ἀλλὰ μόνον ἰδανικοὶ... προικοθήρες!

* * *

Ἡ δις ΣΤΕΛΛΑ ΠΩΛ (Μπροῦκλιν-Ἀμερικῆς) γράφει: «Ὁ ἰδεώδης σύζυγός μου, ὁ νέος ὁ ὁποῖος θὰ ἔλθῃ νὰ μὲ πάρῃ καί θὰ μοῦ δώσῃ τὸ ὄνομά του, ὄνειρεύομαι νὰ εἶνε ὑψηλός, μελαχροινός, ὀλίγον ὠραῖος, εὐγενής καί ἐνάρετος, ἐργατικὸς καί ὄχι πολὺ μορφωμένος, ἀλλὰ μετριοφρων καί οἰκονόμος...»

* * *

Ἡ δις «STUDIOSA PHILOLOGIAE» (Πειραιεύς) ἀποδίδει μεγάλη σημασία στὰ ψυχικὰ χαρίσματα τοῦ συζύγου καί στὰ ἠθικὰ του προτερήματα καί θεωρεῖ ὡς ἰδανικὸν σύζυγον τὸν ἄνδρα πού ἔχει θετικὸ χαρακτήρα καί συναίσθημα καί θαυθεῖα τὰ καθήκοντα τοῦ γάμου.

Ἡ δις Κ. Α. Μ. (Μυτιλήνη) γράφει: «Ὁ ἰδανικότερος κατὰ τὴ γνώμη μου σύζυγος, εἶνε ὁ, μὲ ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, εὐσεβὴς καί καλὸς χριστιανός, ὁ ὁποῖος κατὰ κανόνα πρέπει νὰ εἶνε καί μεγαλύτερός μου στὴν ἡλικία, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ τὸν ντρέπωμαι, νὰ τὸν φοβᾶμαι καί νὰ τὸν σέβωμαι...»

* * *

Ἡ δις ΕΛΕΝΗ ΠΡΑΜΑΝΤΙΚΟΥ (Ἄρτα) ἀπαντᾷ: «Ὁ ἰδανικὸς σύζυγος, δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ οὔτε πλοῦτη, οὔτε δόξαν μεγάλην, οὔτε μὸρφωσιν λαμπράν, ἀλλὰ μόνον θείαν ψυχὴν καί μεγάλην καρδιά.

* * *

Ἡ δις ΜΑΡΙΚΑ ΚΑΠΝΙΣΤΟΥ (Ἰκαρία) μᾶς γράφει: «Ὁ ἰδεώδης κατ' ἐμὲ σύζυγος εἶνε ἐκεῖνος πού, ἐκτὸς τῶν ἀπαραιτητῶν λεπτῶν αἰσθημάτων, πρέπει νὰ ἔχῃ ἐμβαθύνει εἰς τὴν ζωὴν καί νὰ φέρῃ πάντοτε ἐπ' ὤμου τὸ ὄπλον τῆς δραστηριότητος, τῆς ψυχραιμίας καί τῆς ὑπομονῆς, γιὰ ν' ἀντιμετωπίζῃ μὲ θάρρος τὴν βιοπάλην».

* * *

Ἡ δις ΛΟΥΛΑ ΧΑΡΑΡΑ θεωρεῖ ὡς ἰδανικὸν σύζυγον ἕναν ἄνδρα ὠραῖον, ὑψηλόν, εὐκίνητον, εὐγενικόν καί ἐξυπνον, πού νὰ ἔχῃ, ἐκτὸς τῶν φυσικῶν προτερημάτων, καί οἰκονομικὴν εὐρωστίαν, διὰ νὰ δυνηθῆ νὰ ἀντεπεξέλθῃ στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Ἡ δις Θ. Γ., μᾶς ἀπαντᾷ: «Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο», ὁ ἄνδρας τῶν ὀνείρων μου, πρέπει νὰ εἶνε ἐργατικὸς, μ' εὐγενικὰ ψυχὴ, μὲ χαρακτηριστικὴ λεπτότητα καί ἀνάλογο ἀνδρισμὸ. Ἐκτὸς ὅμως αὐτῶν, ἔχω τὴν γνώμη, ὅτι γιὰ ν' ἀποβῆ ὁ σύζυγος ἰδεώδης, πρέπει καί ἡ σύζυγος νὰ συγκεντρώσῃ τὰ ψυχικὰ χαρίσματα πού ἐξαγνίζουν τὴ γυναῖκα, δηλαδὴ ν' ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα της, τὴν ἐργασία, τὴν οἰκονομία καί διόλου τὴ... φλυαρία! Μόνον ὁ γάμος ἐκεῖνος πού στηρίζεται στὴν ἀμοιβαία ἀγάπη καί στὴν συνταύτισιν τῶν χαρακτήρων, μπορεῖ ν' ἀποβῆ πραγματικὰ εὐτυχισμένος».

* * *

Ἡ δις Μ. Ζ. (Τρίπολις) μᾶς γράφει: «Ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο», ὁ ἰδεώδης σύζυγος κατ' ἐμὲ, πρέπει νὰ εἶνε ἀπαραιτητῶς μελαχροινός, μετρίου ἀναστήματος καί συμπαθητικὸς. Πολὺ ὠραῖος δὲν θέλω νὰ εἶνε, γιὰ τὸν οἱ ὠραῖοι εἶνε ἐγωῖστοι καί τοὺς ξετρελλαίνουν ἢ ξένες γυναῖκες. Θέλω ἀκόμα νὰ εἶνε μορφωμένος ὅσο καί ἐγώ, διότι ἔχω τὴν γνώμη ὅτι ὁ ἄνδρας δὲν πρέπει νὰ εἶνε ὑποδεέστερος ἀπ' τὴν γυναῖκα του, οὔτε στὸ μυαλὸ, οὔτε στὴ μὸρφωσι. Σ' ὅλα ὅμως αὐτὰ πρέπει νὰ προσθέσω καί τὸ κυριώτερον: Τὸν ἄνδρα πού θὰ πάρῃ ἕνα κορίτσι πρέπει νὰ τὸν γνωρίσῃ πρῶτα καλά, ἐπὶ χρόνια, διότι μόνον τότε ὁ γάμος μπορεῖ ν' ἀποβῆ εὐτυχισμένος».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

